

Ribet, være at bestille for Kredsretterne, og de Appelfager, der da vilde komme for, vilde meget vel, forekommer det mig, kunne bestrides af Landsoverretterne. Der er jo desuden den Erindring at gjøre imod Kredsretterne, at de kun samles fire Gange om Aaret, og det var dog for disse mindre Sager, som der skulde behandles, noget for længe at vente paa Afgjørelsen, naar saaledes 3 Maaneder skulde hengaae. Med Hensyn til Affattelsen af Nævningelisterne, da seer jeg ikke, at der kan være synderligt at erindre imod den Bestemmelse, der indeholdes i § 34, men jeg anseer det dog for aldeles nødvendigt, at det Udvalg, der er nævnt i Paragrafen, kommer til at bestaae af flere Personer. Jeg troer, at i et Udvalg, der har til Opgave at bedømme Kvalifikationerne af en stor Mængde Mennesker i en udstrakt Kreds, er det ikke uvigtigt, at der er flere Personer til at forene den fornødne Personalkundskab. Jeg vil desuden ogsaa tilstaae, at det kunde være behageligt for et saadant Udvalg, hvis Opgave ikke hører til de allerletteste, at flere kunde dele Ansvar, thi det vilde jo efterhaanden blive anseet som en Væressag for enhver Vælger at komme til at staae paa den Liste, som Udvalget har dannet; han vil derved blive givet Stempel paa at være en dygtig, hæderlig og forstandig Mand. Derpaa vil der jo blive sat stor Priis og der vil fremkalde en stor Deel Misforstaaelse hos Mange, som ikke befindes sig paa denne Udvalgsliste. Det er derfor jeg troer, at det kunde være heldigt, om dette Udvalg maatte blive noget talrigere.

Jeg skal dernæst gaae over til at høre et Par Ord angaaende 3die Kapitel om Anklagekjendelse og Anklagebeslutning. Jeg erkjender det for baade smukt og i og for sig rigtigt, at der er givet et Korrektiv mod Overanklageren ved en Kjendelse af Domstolene, men jeg anseer det for at være noget af det Vigtigste ved hele hans Stilling, at han kommer til at staae uafhængig af Regjeringen, og jeg kunde ønske, at der maatte med Hensyn til hans blive bestemt det Samme, som er bestemt med Hensyn til Dommerne, at de ikke kunne affattes uden ved Dom. Det har jo viist sig i andre Lande, hvorledes Regjeringen kan misbruge sin Indflydelse paa Overanklageren til at faae Sager

frem, som aldrig burde have været fremdragne, og hvorledes mange Mennesker derved ere bleven ødelagte. Det tvivler jeg naturligviis imidlertid slet ikke om, at Regjeringen ogsaa i den Henseende vil vise Liberalitet her i Landet, men jeg vilde dog ansee det for nyttigt og rigtigt, at Overanklageren ved selve Loven var bleven sat i en af Regjeringen aldeles uafhængig Stilling. Naar dette er sleet, saa troer jeg, at det vilde være ønskeligt, at Overanklageren ene og udelukkende tog Beslutning om Anklage. Det forekommer mig ikke, at det er ganske heldigt, at man vil dele det Ansvar, som han bør have, med Underfølgelsesdommeren. Jeg mener, at han bør selv uafhængig af nogen Anden tage denne Beslutning, for hvilken han derfor ogsaa ene bør staae til Ansvar ligeoverfor den offentlige Mening. Jeg troer ikke, at man i den Henseende ganske har rammet det Heldige med denne temmelig komplicerede Forhandling mellem Overanklageren og Underfølgelsesdommeren og Fastsættelsen af, hvorledes Uenighed mellem dem skal jævnes, ligesom jeg heller ikke kan ansee det for rigtigt, naar det er bestemt i § 132, at Underfølgelsesdommeren skal kunne negte at tilvejebringe de Oplysninger, som Overanklageren anseer for nødvendige. Det forekommer mig, at Overanklageren, som dog skal iagttage det Offentliges Tarv, maa kunne benytte det Retsmiddel, som er anvist i Loven, nemlig at skaffe de Oplysninger, som han anseer for nødvendige; thi han staaer til Ansvar for, at Sagen bliver bragt for Nævningerne i den rette Tilstand. — I det samme Kapitel kunde jeg ønske, at der i § 131 blev gjort en Tilføining med Hensyn til de Tilfælde, i hvilke Overanklageren skal kunne frasalbe Sagens videre Forfølgning, nemlig at det ogsaa skal være ham tilladt at frasalbe Forfølgningen i saadanne Tilfælde, hvor en Handling vel har været skadelig, medens dens Forfølgelse dog vilde kunne virke til stor Forargelse eller naar det, der kunde vindes ved dens Forfølgelse, ikke stod i passende Forhold til Uleiligheden og de store Bekostninger derved. Der har jo under vor nuværende Retstilstand ikke været saa ganske saa Tilfælde, hvor saadanne Hensyn have gjort sig gjældende, og der er Billighedshensyn, som det forekommer mig, at Overanklageren maa kunne lægge til Grund